

Ce este
MAREA TRIMITERE?

R.C. Sproul

ÎNTREBĂRI
CRUCIALE

NR. | 21

Ce este Marea Trimitere?

ÎNTREBĂRI
CRUCIALE
NR. | 21

Ce este Marea Trimitere?

R.C. Sproul

CE ESTE MAREA TRIMITERE?

R.C. Sproul

© 2018 Asociația MAGNA GRATIA.

Toate drepturile rezervate. Nici o parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Tradus și publicat cu permisiune.

Copyright © 2015 by R. C. Sproul.

Publicată în original sub titlul *What is the Great Commission?* de Ligonier Ministries (2015).

Asociația MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi traduce și/sau publică.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune.

Traducerea: Asociația MAGNA GRATIA.

Design copertă: Gearbox Studios,
Asociația MAGNA GRATIA.

RESPECTAȚI DREPTURILE DE AUTOR!

Este interzis în mod expres:

imprimarea a mai mult de 3 ex. pentru uz personal, a mai mult de 10 ex. din maxim 5 publicații diferite pentru prieteni și rude;

imprimarea profesională (la tipografie, indiferent dacă produsul este comercializat sau nu);

stocarea fișierelor oricărei cărți pe bloguri, pagini de internet, portaluri sau transmiterea pe cale electronică, altfel decât a link-urilor către website-ul unde acestea sunt stocate în original.

copierea și republicarea a peste 250 de semne/publicație pe alte portaluri, pagini de internet, bloguri, în publicații tipărite sau în predici, prezentări, conferințe etc.

Politica de copyright completă este disponibilă la adresa de internet:
<http://www.magnagratia.org/copyright.html>

Asociația MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,

Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

CUPRINS

Capitolul 1. Ce este Evanghelia?	7
Capitolul 2. Ce este evanghelizarea?	13
Capitolul 3. Mobilizarea membrilor bisericii	23
Capitolul 4. Evanghelizarea sistematică	31
Capitolul 5. Baza biblică a misiunii	37
Capitolul 6. Căutarea celor pierduți	43
Despre autor	51

Capitolul 1

CE ESTE EVANGHELIA?

Bătălia care a avut loc la Maraton, în anul 490 î.d.Hr., între armata persană a lui Darius I și trupele grecești a fost un moment cheie în războaiele greco-persane și în istoria societății occidentale. Până în acel moment, Darius nu fusese înfrânt în campania lui de a cuceri Grecia, iar dominația persană în zona mediteraneeană crescuse constant vreme de peste 150 de ani. Înfrângerea forțelor persane superioare de către armata grecilor a deschis o epocă de 200 de ani de influență a culturii clasice grecești și a marcat declinul imperiului medo-persan.

Aceasta a fost o bătălie extrem de importantă, chiar dacă oamenii care nu s-au aflat pe câmpul de bătălie n-au avut habar de consecințele imediate ale războiului. Ei doar așteptau cu nerăbdare să audă vești despre sfârșitul acestuia. Astăzi, în majoritatea cazurilor, noi nu trebuie să așteptăm foarte mult timp pentru a căpăta știri proaspete legate de evenimente importante. Trăim într-o lume unde știrile călătoresc foarte rapid, și când tehnologia sofisticată anunță ce se petrece pe glob în doar câteva momente după ce acele evenimente au loc. Totuși, în lumea antică, lucrurile nu stăteau așa. O bătălie de importanță

strategică pentru istoria unei națiuni putea să aibă loc la o depărtare de 2000 de km de casă, și este evident că rezultatul războiului era anunțat cu ceva întârziere.

Armatele din lumea antică foloseau alergători profesioniști pentru a duce știrile legate de rezultatul bătăliilor. Oamenii de acasă puneau străjeri pentru a vedea dacă apar semne ale unui mesager. Se spune că străjerul putea prezice dacă vestea era bună sau rea în funcție de felul în care alergătorul venea.

Una dintre moștenirile de durată ale bătăliei de la Maraton este faptul că aceasta a fost sursa de inspirație a curselor atletice din lumea modernă. Legenda spune că alergătorul care a adus vestea victoriei grecilor în orașul Atena a căzut mort de oboseală imediat ce a ajuns acasă. El s-a forțat dincolo de limită, pentru că aducea o veste bună, și voia ca poporul să fie capabil să se bucure de această veste.

Apostolul Pavel a făcut aluzie la aceste practici în Epistola sa către Romani, unde a spus: „Cât de frumoase sunt picioarele celor ce vestesc pacea, ale celor ce vestesc Evanghelia!” (10:15). Imaginați-vă cum străjerul vedea picioarele zburând ale alergătorului care se năpustea spre porțile cetății pentru a aduce vestea bună. Era o priveliște frumoasă, iar oamenii aveau să strige în semn de celebrare a victoriei, atunci când îl vedeau. În cazul unui astfel de mesaj, exista un cuvânt-cheie care era folosit. Era vorba despre *euangelion*, adică un *mesaj bun* – o evanghelie.

Cuvântul *evanghelie* este tradus din termenul latin *euangelium*, care, la rândul lui, este derivat din termenul grecesc *euan-gelion*. Termenul grecesc este format din prefixul *eu-* și din rădăcina *angelion*. Prefixul *eu* se referă la ceva „bun”. Să luăm, de exemplu, cuvântul *eufemism*. Un dentist pe punctul de a face o

gaură în dinte poate spune, „manevra asta ar putea să-ți cauzeze ceva disconfort” mai degrabă decât să spună „o să te doară”. El folosește adesea cuvinte mai blânde pentru a șlefui ceva ce nouă ne este dificil să auzim. Acesta este un eufemism, anume să spunem ceva în termeni mai buni decât este în realitate. În mod asemănător, la o înmormântare, când un predicator se ridică și spune ceva frumos despre cel decedat, noi spunem că aceea este o *eulogie*, adică „o vorbă bună”.

Atunci când este adăugat prefixul *eu* la rădăcina *angelion*, care înseamnă „mesaj” (același cuvânt rădăcină se găsește în termenul *înger*, care are sensul de „mesager”) ajungem la *euan-gelion*, adică „mesaj bun”. La început, termenul *euangelion* a funcționat ca expresia literală ce caracteriza orice veste bună – în special în contextul campaniilor militare sau politice. Atunci când ajungem la Noul Testament, însă, conceptul de *euangelion* îmbracă un sens nou. Isus și-a început lucrarea cu o proclamare publică legată de Vestea Bună pe care El o anunța înaintea oamenilor: ceea ce noi denumim Evanghelia Împărăției. El a proclamat o nouă stare a lucrurilor, pe care a ilustrat-o în multe modalități diferite, prin pilde, spunând că „Împărăția cerurilor se aseamănă cu...” sau „Împărăția lui Dumnezeu este ca...”.

Până ajungem la epistole, vedem că folosirea termenului *euangelion* sau *evanghelie* comportă o schimbare. După lucrarea personală a lui Isus – după viața, moartea și învierea Lui – autorii Noului Testament nu mai vorbesc despre Evanghelia Împărăției. În loc, ei vorbesc despre „Evanghelia lui Isus Hristos”. Predicarea apostolică a fost concentrată pe persoana și lucrarea lui Isus. Și tocmai acesta este sensul pe care termenul *euangelion* ajunge să îl capete până la finalul Noului Testament – el are de-

a face cu un mesaj și un anunț despre Isus, care include cine a fost El și ce anume a făcut.

Citim despre această Evanghelie în Luca 24:

„În ziua întâi a săptămânii, femeile acestea, și altele împreună cu ele, au venit la mormânt dis de dimineață, și au adus miresmele, pe care le pregătiseră. Au găsit piatra răsturnată de pe mormânt, au intrat înăuntru, și n-au găsit trupul Domnului Isus. Fiindcă nu știau ce să creadă, iată că li s-au arătat doi bărbați, îmbrăcați în haine strălucitoare. Îngrozite, femeile și-au plecat fețele la pământ. Dar ei le-au zis: „Pentru ce căutați între cei morți pe Cel ce este viu? Nu este aici, ci a înviat. Aduceți-vă aminte ce v-a spus pe când era încă în Galileea, când zicea că Fiul omului trebuie să fie dat în mâinile păcătoșilor, să fie răstignit, și a treia zi să învieze.” Și ele și-au adus aminte de cuvintele lui Isus. La întoarcerea lor de la mormânt, au povestit toate aceste lucruri celor unsprezece și tuturor celorlalți” (Luca 24:1-9).

Gândește-te la cum trebuie să fi fost pentru cei unsprezece apostoli când acele femei au venit alergând de la mormânt și le-au spus cu uimire: „Nu este aici, ci a înviat”. Acest mesaj nu a fost *orice* fel de veste bună. Nu a fost doar un cuvânt despre biruința într-o bătălie sau despre victoria în alegeri a unui erou politic. Acesta a fost cel mai mare mesaj care a fost comunicat vreodată lumii. A fost un anunț care a schimbat totul. Dacă acest mesaj este adevărat, el *trebuie* să schimbe totul. Nu poți să îl auzi și să rămâi indiferent. Iată de ce oamenii sunt adesea atât de împotriviți față de propovăduirea Evangheliei – ei înțeleg că, dacă acest mesaj este adevărat, viața nu mai poate continua la fel.

Cheia pentru înțelegerea importanței Evangheliei se găsește în primul verset din Epistola către Romani, unde Pavel se

identifică drept „rob al lui Isus Hristos, chemat să fie apostol, pus deoparte ca să vestească Evanghelia lui Dumnezeu” (1:1). Când Pavel vorbește despre Evanghelia lui Dumnezeu, el nu spune că am avea de-a face cu un mesaj *despre* Dumnezeu, ci că este un mesaj care *aparține* lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, el spune că această Evanghelie vine către noi *de la* Dumnezeu. Dumnezeu este Cel care declară că Hristos este Mesia prin învierea Lui din morți. Dumnezeu este Acela care anunță înaintea lumii esența a ceea ce noi denumim *kerigma*: propovăduirea vieții, morții, învierii, înălțării și întoarcerii lui Hristos. Așadar, lucrarea de evanghelizare constă în a repeta înaintea lumii ceea ce Dumnezeu Însuși a proclamat mai întâi. El este Mesagerul original.

Care este natura acestui mesaj? În decursul secolului al 19-lea, a existat o perioadă de scepticism cu privire la încrederea în Scriptură și cu privire la multe dintre pretențiile Scripturii legate de evenimente supranaturale, precum minunile. Drept răspuns, unii au redus sensul creștinismului la miezul epic al învățăturii lui Isus, pretinzând că ceea ce contează nu ține de statutul sau autoritatea supranaturală ale lui Isus, ci mai degrabă de puterea și relevanța învățăturilor Lui. Conform acestei interpretări, Evanghelia reală are de-a face cu mesajul lui Isus aplicat relațiilor interumane, pentru că El i-a învățat pe oameni cum să trăiască împreună. Această perspectivă a ajuns să fie cunoscută sub eticheta de „evanghelie socială”, și a împins biserica către o nouă misiune, de a se implica în dreptatea socială și în a se îngriji de bolnavi, săraci, muribunzi și oprimați.

Totuși, dacă ne întemeiem definiția *Evangheliei* pe sensul dat acestui cuvânt în Noul Testament, atunci nu există loc pentru o simplă evanghelie socială. Mai înainte de orice, Evanghelia din

Noul Testament este un mesaj legat de o Persoană și de ceea ce a împlinit acea Persoană prin viața, moartea, învierea și înălțarea Sa. Asta nu înseamnă că biserica n-ar trebui să fie preocupată de etică și de dreptatea socială, căci dacă Evanghelia lui Hristos este adevărată, implicațiile sociale sunt copleșitoare. În fapt, tocmai datorită acelei Evanghelii, biserica trebuie să devină conștientă de nevoile celor care sunt zdrobiți și răniți. Totuși, nu putem înlocui niciodată mesajul lui Hristos cu o campanie omenească de preocupări sociale. Preocupările noastre sociale *decurg* din Evanghelie, și *nu înlocuiesc* Evanghelia.

În esența ei, Evanghelia este un anunț despre Isus, care întruchipează în El Însuși inaugurarea în istorie a Împărăției lui Dumnezeu. Vestea Bună a Noului Testament începe ca un mesaj legat de Împărăție și se sfârșește ca mesajul Împăratului.

Capitolul 2

CE ESTE EVANGHELIZAREA?

Martin Luther spunea cândva că „fiecare creștin trebuie să devină Hristos pentru aproapele său.” Sugera el cumva că fiecare creștin trebuie să moară pe cruce pentru a ispăși păcatele aproapelui său? Nu, ci spunea că Hristos este invizibil pentru vecinii noștri necredincioși. Ei nu văd crucea, mormântul gol sau pe Isus Cel schimbat la față. Ei nu Îl văd în slava Sa de după înălțare, și nu Îl văd la dreapta Tatălui. Tot ceea ce ei văd suntem tu și eu – și, văzându-ne, ei trebuie să Îl vadă pe Hristos.

Acea imagine a felului în care noi ne relaționăm la Hristos – și a felului în care Hristos se relaționează prin noi la alții – a însemnat întotdeauna un lucru important pentru mine.

Când am fost convertit, aceasta s-a întâmplat printr-un om care mi-a vorbit despre Hristos și, chiar dacă nu-mi mai amintesc nici măcar un cuvânt din ceea ce el mi-a spus, am văzut puterea lui Hristos în el. Când am văzut aceasta, am știut că vreau și eu să o am, indiferent în ce ar fi constat ea, căci cu siguranță că nu îmi dădeam prea bine seama despre ce era vorba. El era un martor credincios al lui Hristos.

Dar ce înseamnă să fii un martor al lui Hristos? Ce este evanghelizarea? Sunt acestea unul și același lucru? Cuvântul *evanghelizare* are în mod evident ceva de-a face cu *Evanghelia*, mesajul cel bun. Înseamnă a face cunoscută Evanghelia.

Marea Trimitere din Evanghelia după Matei este una dintre cele mai mari porunci descriptive pentru evanghelizarea pe care biserica trebuie să o facă. Ea arată în felul următor:

„Cei unsprezece ucenici s-au dus în Galileea, în muntele unde le poruncise Isus să meargă. Când L-au văzut ei, I s-au închinat, dar unii s-au îndoit. Isus S-a apropiat de ei, a vorbit cu ei, și le-a zis: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului!” (Matei 28:16-20).

Observați că Isus prefațează această trimitere prin faptul că îi anunță pe ucenicii Lui că I-a fost dată toată autoritatea în cer și pe pământ. Motivația pentru sarcina bisericii de a fi implicată în evanghelizare stă în autoritatea lui Hristos, care poruncește bisericii să se implice în anumite acțiuni.

În ultimii ani și-a făcut loc o discuție legată de necesitatea ca evanghelizarea să fie o acțiune potrivită a bisericii. Totuși, pare de neconceput pentru mine ca o biserică să se gândească dacă evanghelizarea este o acțiune potrivită sau nu, atâta vreme cât ea are mandatul poruncii pline de autoritate din partea Domnului și a Capului bisericii.

De ce a devenit acesta un punct de dezbatere? Emil Brunner a dat un răspuns în *The Mediator*, lucrarea sa bine-cunoscută

despre Hristos. Brunner s-a năpustit asupra bisericii moderne, spunând că problemele liberalismului din secolul al 19-lea, de exemplu, nu reprezintă o dezbatere tehnică legată de chestiuni mărunte ale doctrinei. Dimpotrivă, această problemă este în esența ei una care ține de necredință, și trebuie să recunoaștem că trăim într-o vreme când necredința este răspândită nu doar în afara bisericii, ci și în interiorul ei. Acolo unde este prezentă necredința puternică, implicit viziunea, zelul, pasiunea și dedicarea bisericii pentru evanghelizare au tendința să intre în declin. Cine ar fi zelos pentru îndemnarea altor oameni la credința în ceva în care el însuși nu crede?

Dar ar fi simplist să presupunem că fiecare discuție legată de legitimitatea evanghelizării ține de necredință. Acela este cu siguranță un factor, dar există și alte motive. În multe cercuri, evanghelizarea a ajuns să capete un nume rău pentru că adeseori se face apel la tehnici de presiune la adresa oamenilor, la forme de comunicare simpliste și lipsite de sensibilitate. Pentru alții, evanghelizarea presupune acele tehnici puternice de vânzări care aproape că îi intimidează sau manipulează pe oameni determinându-i să „răspundă” în felul în care agentul de vânzări dorește. Dar nu asta este ne învață Biblia despre evanghelizare.

Biblia ne învață că evanghelizarea este propovăduirea Evangheliei înaintea întregii lumi. Această însărcinare rămâne centrală pentru misiunea bisericii. Observați însă, în relatarea din Evanghelia după Matei, că Isus nu este doar interesat în a declara un mesaj simplu. El merge mai departe de asta, spunând „faceți ucenici”. Termenul grecesc prin tradus prin „ucenici”, *mathētēs*, are sensul de „elev”. Așadar, face parte din misiunea bisericii să fie implicată în catehizarea – adică ucenicizarea – oamenilor. Acest lucru implică nu doar să le solicităm o dedicare

inițială, ci să îi înrădăcinăm pe oameni în întreg sfatul lui Dumnezeu. Totuși, există o oarecare suprapunere între ucenicizare, evanghelizare, învățare și așa mai departe, lucru pe care îl putem observa în mandatul dat bisericii în primul capitol din cartea Faptelor Apostolilor.

Atunci când Isus S-a înălțat la cer, El i-a adunat pe ucenicii Lui în jurul Său. În decursul acestei ultime oportunități de a vorbi personal cu El aici, pe pământ, ucenicii I-au pus o întrebare: „Doamne, în vremea aceasta ai de gând să așezi din nou Împărăția lui Israel?” (Faptele Apostolilor 1:6). Cu alte cuvinte, avea El să fie Mesia după care speraseră de la bun început? Isus nu îi alungă spunându-le, „De câte ori trebuie să vă spun că nu voi restaura Împărăția Israelului?” Ceea ce El le spune este foarte important pentru înțelegerea misiunii bisericii:

„Nu este treaba voastră să știți vremurile sau soroacele; pe acestea Tatăl le-a păstrat sub stăpânirea Sa. Ci voi veți primi o putere, când Se va pogori Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria, și până la marginile pământului” (Faptele Apostolilor 1:7-8)

Mai înainte de toate, Isus le spune ucenicilor că anumite lucruri se află în mâinile Tatălui și, de aceea, nu este treaba lor să se amestece peste ele. Nimic nu poate încurca planurile Lui, așa că ei trebuie să înceteze să se mai îngrijoreze cu privire la acestea. Totuși, Isus le dă imediat un mandat: „Îmi veți fi martori”.

Adesea, oamenii folosesc verbul *a mărturisi* având același sens cu verbul *a evangheliza*, ca și cum cele două cuvinte ar fi sinonime. Totuși, acești termeni nu sunt unul și același lucru în Noul Testament, chiar dacă e evident că sunt legați inseparabil.

În Noul Testament, mărturisirea este un termen generic care cuprinde diferite modalități de a comunica Evanghelia – și una dintre aceste căi este evanghelizarea.

De aceea, orice evanghelizare reprezintă mărturisire, dar nu orice mărturisire este evanghelizare. Evanghelizarea este un fel special de mărturisire. A aduce mărturie în sprijinul a ceva, potrivit Noului Testament, presupune a atrage atenția asupra acelui lucru. Termenul grecesc tradus prin „mărturie” este *martyria*, de unde se trage termenul de „martir”. Creștinii din Noul Testament au înțeles că una dintre modalitățile prin care ei atrag atenția asupra adevărului despre Hristos, o modalitate prin care ei căutau să facă vizibilă Împărăția invizibilă, adică să fie martori ai acesteia, era să moară pentru ea. Ei ilustrau vizibil în fața vecinilor lor necredincioși ceva ce era invizibil.

Isus era pe punctul de plecare, mergând la dreapta Tatălui, spre încoronarea Sa. El avea să fie încoronat ca Împărat al acelei Împărății pe care El o inaugurase. Totuși, noi nu vedem Împărăția, căci ea este invizibilă. Nu poți să îți îndrepti privirea către cer și să Îl vezi pe Isus așezat pe un scaun de domnie. Unii oameni au căutat să spiritualizeze cu totul Împărăția, spunând că ea „se găsește doar în inimile oamenilor”. Nu, Împărăția lui Dumnezeu este o realitate obiectivă, nu doar un sentiment subiectiv – dar este invizibilă. Așadar, care este sarcina bisericii? Să facă vizibilă Împărăția invizibilă a lui Dumnezeu. Asta este mărturisirea.

A mărturisi înseamnă să le arăți oamenilor ceva ce ei nu văd. Există, potrivit Scripturii, mai multe feluri de a face acest lucru. Când celebrăm Cina Domnului, noi facem vizibil un lucru care îndreaptă privirile către moartea Domnului până când El va

reveni. Isus a vorbit despre o altă modalitate de a mărturisi: „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții” (Ioan 13:35). Felul în care creștinii se poartă unul cu altul – adică ceva ce oamenii pot vedea – aduce o mărturie despre Hristos. Când noi îi hrănim pe cei înfometati, îi îmbrăcăm pe cei goi și îi vizităm pe cei din închisori, noi aducem mărturie despre compasiunea lui Hristos. Chiar dacă nu îi convertește pe oameni la Hristos, creștinul continuă să aducă mărturie despre Persoana lui Hristos și despre felul în care El lucrează.

Există un anumit sens potrivit căruia a aduce mărturie pentru Împărăția lui Hristos este responsabilitatea dată de Dumnezeu fiecărei ființe omenești, întrucât fiecare ființă omenească este creată după chipul lui Dumnezeu. A fi creat după chipul lui Dumnezeu înseamnă să manifestăm înaintea întregii creații caracterul lui Dumnezeu. Totuși, de la cădere încoace, chipul lui Dumnezeu în om a devenit încețoșat, căci noi n-am reflectat și nici n-am oglindit sfințenia lui Dumnezeu într-o lume decăzută.

Pe de altă parte, evanghelizarea constituie propovăduirea reală a Evangheliei – fie pe cale orală, fie pe cale scrisă, dar în mod cert folosind cuvintele. Ea constituie declararea mesajului despre Persoana și lucrarea lui Hristos, cine este El și ce a făcut El pentru păcătoși ca mine și ca tine.

Asta înseamnă că există câteva lucruri care definesc ce *nu este* evanghelizarea. Ea nu constituie trăirea vieților noastre ca un exemplu. Ea nu este totuna cu construirea de relații cu oamenii. Ea nu înseamnă mărturia personală a cuiva. Ea nu înseamnă să-i invităm pe oameni la biserică. Aceste lucruri sunt bune și utile, dar ele nu sunt totuna cu evanghelizarea. Da, ele pot forma

terenul pentru evanghelizare. Ele pot să permită altora să ia contact cu noi, sau pot determina pe cineva să fie curios în legătură cu motivațiile pentru care noi trăim în felul în care trăim. Totuși, acestea nu sunt evanghelizare, pentru că ele nu propovăduiesc Evanghelia. Ele pot spune ceva despre Isus, dar nu propovăduiesc prin ele însele Persoana și lucrarea lui Hristos.

Atunci când ne gândim la rolul nostru în mărturisire și evanghelizare, trebuie să ne gândim cu atenție la faptul că noi nu trebuie să facem doar un soi de pre-evanghelizare și să stabilim întâlniri cu alți oameni pentru a face evanghelizare, ca și la faptul că noi nu suntem chemați să fim o mărturie fără glas. Trebuie să ne asigurăm că biserica își împlinește mandatul de a face evanghelizare, care înseamnă propovăduirea reală a Persoanei și lucrării lui Hristos. Acesta este mesajul pe care Dumnezeu l-a înzestrat cu putere, prin care El a ales să se folosească de nebunia predicării pentru mântuirea lumii. Acesta este „puterea lui Dumnezeu spre mântuire”, așa cum o descria apostolul Pavel (Romani 1:16).

Nu orice creștin este chemat să fie un evanghelist. În Noul Testament, vedem biserica fiind definită ca un trup care lucrează unitar, dar în diversitate. Duhul Sfânt dă daruri fiecărui membru al trupului lui Hristos. Fiecare persoană din biserică a primit din partea Duhului Sfânt daruri pentru a împlini anumite sarcini în vederea lucrării de a fi martori pentru Hristos. Există învățători, evangheliști, administratori, și o mulțime de alte slujiri pe care Hristos le stabilește în biserică Sa. Orice persoană, indiferent care ar fi darul acesteia, trebuie să fie dornică să își mărturisească credința. Cu toate acestea, nu oricine este chemat să fie ceea ce Noul Testament denumeste un *evanghelist*, adică

cineva care se concentrează pe propovăduirea Evangheliei lui Hristos.

Unii dintre cititori pot respira acum ușurați, având în vedere dificultatea pe care o văd în ei înșiși de a le vorbi altora despre credința lor. Totuși, țineți minte acest lucru: orice credincios trebuie să fie dornic să-L mărturisească pe Hristos în mod verbal, altfel el nu este parte din Împărăție. În mod asemănător, este datoră fiecărui creștin să se asigure că slujba evanghelizării este împlinită. Sunt toți învățători? Nu – dar este responsabilitatea ta, ca membru al trupului lui Hristos, să te asiguri că slujba de învățare este împlinită. Sunt toți misionari? Nu – dar este responsabilitatea ta de a te asigura că lucrarea misionară este făcută. Așadar, noi toți suntem părtași responsabilității care aparține bisericii și de care este legată întreaga misiune a ei.

Nu există vreo slujire mai plăcută ca evanghelizarea. Eu nu sunt un evanghelist, ci un învățător. Mi se pare evident atât mie cât și celor care mă cunosc că eu nu am darul și chemarea de a evangheliza. Când eram proaspăt creștin, primul lucru pe care l-am făcut a fost să mă ofer ca voluntar pentru evanghelizare. Totuși, Dumnezeu a spus „nu”. Apoi am vrut să fiu misionar. Dumnezeu a spus din nou „nu”. Pur și simplu n-am vrut să fiu un învățător, dar probabil că am vorbit personal despre Isus Hristos cu mai bine de 1000 de oameni înainte de a vedea o singură persoană întorcându-se la Hristos. Există încă în mine un simțământ în legătură cu care știu că am inima unui evanghelist, și mă preocupă mult situația evangheliștilor, chiar dacă nu acesta este darul meu.

Noi știm că doar Duhul Sfânt poate schimba o inimă, dar există oare vreun privilegiu mai mare în această lume ca acela

de a fi folosit de Dumnezeu pentru propovăduirea acelei Evanghelii către o ființă omenească? Dacă omul care m-a condus la Hristos ar ajunge să fie acuzat de crimă odioasă, sau dacă el ar scandaliza comunitatea creștină prin vreun comportament nepotrivit, ori repudiat în ce privește prietenia cu mine, eu îi voi rămâne veșnic recunoscător pentru că și-a deschis gura și m-a învățat despre Hristos. Când mă gândesc la el, îmi aduc aminte de acel pasaj biblic: „Cât de frumoase sunt picioarele celor ce vestesc pacea, ale celor ce vestesc Evanghelia!”

Capitolul 3

MOBILIZAREA MEMBRILOR BISERICII

Aflat într-o călătorie în Israel pentru a vizita locurile din Vechiul și Noul Testament unde s-au întâmplat diverse evenimente, am fost fascinat să văd situația din Israel. Evident, această țară a fost vreme de zeci de ani un teatru de război. Am văzut oameni în haine civile cum umblă pe stradă având arme prinse la șold. Existau de asemenea oameni pe plaje care erau îmbrăcați în costume de baie, dar care aveau arme prinse de mijloc. Călătorind către Înălțimile Golan, am văzut semne de-a lungul șoselelor avertizând asupra faptului că terenurile respective erau pline de mine neexplodate. Am văzut o mulțime de activități militare care se desfășurau în acele zone. Totul părea incredibil, căci viața de zi cu zi mergea înainte într-o rutină neîntreruptă, și totuși exista întotdeauna o anume amenințare cu o confruntare militară care putea izbucni în orice moment.

Lucrul cel mai interesant în legătură cu situația militară din Israel ținea de faptul că această națiune mică trebuia să fie pregătită pentru posibilitatea unei confruntări militare în

aproape orice moment, și de a vedea cât de dedicat era acest popor unei pregătiri militare. La absolvirea liceului, fiecare bărbat din Israel trebuie să intre în serviciul militar vreme de trei ani. Fiecare fată care absolvă liceul trebuie să meargă în același serviciu militar vreme de doi ani. După finalizarea serviciului militar obligatoriu, fiecare cetățean are obligația de a reveni o lună pe an pentru exerciții militare, până la vârsta de 51 de ani. Într-un sens, fiecare cetățean trebuie considerat întotdeauna parte din armată.

În Israel, pregătirea militară este un lucru absolut normal. Noul Testament indică faptul că din partea bisericii se așteaptă ceva asemănător. Chiar dacă nu are de-a face cu militantismul cu sabia în mână, imaginea din Scripturi și de pe buzele lui Isus, atunci când descriu misiunea bisericii, este împrumutată din lumea militară. Pregătirea unei armate pentru război este una dintre cele mai importante calități ale acesteia, și este evident că și biserica de astăzi deține un număr adecvat de soldați. Avem la dispoziție oportunități considerabile de antrenament. Ceea ce ne lipsește este abilitatea de a veni alături pentru acțiune – de a fi mobilizați.

Se presupune adesea că cea mai bună modalitate de a împlini misiunea bisericii este aceea de a angaja un predicator sau personal de lucrare, și să îi punem pe aceștia să se ocupe de acțiunile necesare pentru ca bătălia să fie câștigată. Dar ai auzit vreodată de o armată al cărei general să fie singurul implicat în luptă? Pentru ca o armată să fie de succes, ea trebuie să aibă soldați îndemânatici, antrenați și mobilizați. Același lucru este valabil și în ce privește Împărăția lui Dumnezeu, în ce privește războiul care nu se duce împotriva cărnii și a sângelui, ci împotriva stăpânilor, autorităților și forțelor spirituale ale răului (Efeseni 6:12).

Există anumite pasaje biblice importante care vorbesc despre problema mobilizării credincioșilor obișnuiți. Unul dintre cele mai importante se găsește în Exod, în relaxarea vizitei pe care Moise a făcut-o la socrul lui, Ietro. Ea începe în felul următor:

„A doua zi, Moise s-a așezat să judece poporul; și poporul a stat înaintea lui de dimineața până seara. Socrul lui Moise a văzut tot ce făcea el pentru popor, și a zis: „Ce faci tu acolo cu poporul acela? De ce stai singur, și tot poporul stă înaintea ta, de dimineața până seara?” Moise a răspuns socrului său: „Poporul vine la mine ca să ceară sfat lui Dumnezeu. Când au vreo treabă, vin la mine; eu judec între ei, și fac cunoscut poruncile lui Dumnezeu și legile Lui”” (Exod 18:13-16).

Ietro a văzut că Moise slujea poporului cât ținea ziua. El și-a scărpinat capul și a spus, „Moise, ce faci tu aici?” Aproape că putem citi printre acele fraze și putem detecta un mărunț semnal al mândriei din partea lui Moise, sau cel puțin un simțământ al împlinirii unei slujbe bine făcute, atunci când el explică rolul crucial pe care îl avea în conducerea și cercetarea poporului său.

În loc să-l felicite pe Moise, Ietro i-a dat o lecție importantă:

„Socrul lui Moise i-a zis: „Ce faci tu nu este bine. Te istovești singur, și vei istovi și poporul acesta, care este cu tine; căci lucrul este mai pe sus de puterile tale și nu-l vei putea face singur”.” (v. 17-18)

Observați că Ietro nu a venit la Moise să-i spună că era îngrijorat de faptul că Moise își umplea programul cu mai mult decât putea duce, și că acest lucru ar fi putut să nu se termine bine, ci el a vorbit cu certitudine, spunând că această stare de lucruri avea să-i epuizeze pe Moise și pe cei din popor deopotrivă. Nu este de niciun folos ca cineva să își imagineze că poate

rezolva toate problemele și poate împlini toate poruncile lui Dumnezeu de unul singur. Pur și simplu este imposibil.

Apoi Ietro i-a dat lui Moise o soluție:

„Acum ascultă glasul meu; am să-ți dau un sfat, și Dumnezeu va fi cu tine! Fii tâlmaciul poporului înaintea lui Dumnezeu, și du pricinile înaintea lui Dumnezeu. Învață-i poruncile și legile; și arată-le calea, pe care trebuie s-o urmeze și ce trebuie să facă.” Alege din tot poporul oameni destoinici, temători de Dumnezeu, oameni de încredere, vrăjmași ai lăcomiei; pune-i peste popor drept căpetenii peste o mie, căpetenii peste o sută, căpetenii peste cinci zeci și căpetenii peste zece. Ei să judece poporul în tot timpul; să aducă înaintea ta toate pricinile însemnate, iar pricinile cele mai mici, să le judece ei înșiși. În felul acesta îți vei ușura sarcina, căci o vor purta și ei împreună cu tine. Dacă vei face lucrul acesta, și dacă Dumnezeu îți va porunci așa, vei putea face față lucrurilor, și tot poporul acesta va ajunge fericit la locul lui.” (v. 19-23).

Dumnezeu l-a mișcat pe Moise prin Ietro ca să implementeze o structură organizațională atentă, deloc deosebită de o organizație militară, care să aloce responsabilități clare și să confere o abilitate mai mare de a reacționa la diversele circumstanțe prin care poporul trecea. Ietro l-a îndemnat pe Moise să aleagă bărbați care se temeau de Dumnezeu și care iubeau neprihănirea și dreptatea, și să-i pună pe aceștia judecători peste popor. Judecătorii aveau să trateze cazurile mai neînsemnate, și să le aducă la Moise pe acelea pe care ei nu le puteau rezolva. În felul acesta, povara avea să fie împărțită pe umerii mai multor oameni.

Noi respingem câteodată ideea de organizare pentru că ne imaginăm că doar oamenii seculari fac asta, pentru că vrem să

avem spontaneitatea libertății Duhului. Există câteodată o îndoielă subtilă legată de planificarea, strategia și organizarea atentă în biserică, dar Dumnezeu Însuși rânduiește acest fel de organizare. Atunci când biserica este organizată biblic, poate persoanele sunt slujite, toate sunt supravegheate, și toate lucrările sunt acoperite.

În cartea Numeri, Moise implementează în final acest proces organizațional. În capitolul 11, oamenii se plâng că ei nu au carne pentru hrană. În pustie, nu exista carne. Tot ce existau acolo erau niște ierburi sărace pe care le pășteau turmele lor. Nu existau holde și nici animale pe care să le mănânce. Ei trăiau zilnic pe baza hranei miraculoase pe care o primeau din ceruri, denumită mană, pe care Dumnezeu le-o dădea. Ei consumau mană la micul dejun, mană la prânz și mană la cină. Dacă voiai un sendviș, trebuia să-l faci din mană.

Astfel, poporul a început să tânjească după zilele sclaviei lor din Egipt. Ei nu-și mai aminteau de biciuirile pe care le primeau din partea celor ce îi supravegheau și nici de cât de rău le-a fost când faraonul i-a forțat să confecționeze cărămizi fără paie. Tot ce își aminteau erau zilele de demult când mâncau praz, usturoi, castraveți și ceapă – și erau pe punctul de a renunța la salvarea lor pentru un castravete.

Moise era la capătul celălalt al acestei frânghii, și el a apelat la Domnul, spunând că murmurul poporului era o povară prea grea pentru el. În acest moment turbure, Moise se roagă astfel: „Decât să Te porți așa cu mine, mai bine omoară-mă, Te rog, dacă mai am vreo trecere înaintea Ta, ca să nu-mi mai văd nenorocirea” (Numeri 11:15).

Domnul a promis că va da carne poporului, dar le va da atât de multă, încât le va fi scârbă de ea:

„Aveți să mâncați carne, nu o zi, nici două zile, nici cinci zile, nici zece zile, nici două zeci de zile, ci o lună întreagă, până vă va ieși pe nări, și vă veți scârbi de ea, pentru că n-ați ascultat de Domnul care este în mijlocul vostru” (v. 19-20).

De asemenea, Domnul i-a spus lui Moise să adune 70 de bătrâni care să poarte povara poporului. Citim apoi următoarele:

„Domnul S-a pogorât în nor, și a vorbit lui Moise; a luat din duhul care era peste el, și l-a pus peste cei șaptezeci de bătrâni. Și de îndată ce duhul s-a așezat peste ei, au început să procească; dar după aceea n-au mai prorocit. Doi oameni, unul numit Eldad, și altul Medad, rămăseseră în tabără, și duhul s-a așezat și peste ei” (v. 25-26).

Văzându-i pe acești bărbați profetînd, Iosua și-a făcut curaj și i-a spus lui Moise: „Domnule Moise, oprește-i” (v. 28). Oamenii erau obișnuiți ca doar Moise să fie uns de Dumnezeu cel Sfânt. Evenimentul la care erau martori părea un fel de insurecție: exista și altcineva care lucra cu puterea lui Dumnezeu.

Ceea ce Moise îi spune lui Iosua aici este un lucru crucial: „Ești gelos pentru mine? Să dea Dumnezeu ca tot poporul Domnului să fie alcătuit din proroci, și Domnul să-și pună Duhul Lui peste ei!” (v. 29). Moise a văzut că, în loc ca un singur lider să îi conducă pe israeliți în țara promisă, existau 71. Rugăciunea lui a fost ca, într-o zi, toți cei ce fac parte din poporul Domnului să fie proroci, ca într-un anume moment Dumnezeu să reverse Duhul Său peste toți oamenii.

Până la momentul când ajungem la profetul Ioel, acea rugăciune a lui Moise a devenit profeție. Ioel a spus că Domnul a profețit: „După aceea, voi turna Duhul Meu peste orice făptură; fiii și fiicele voastre vor proroci, bătrânii voștri vor visa visuri, și tinerii voștri vor avea vedenii” (Ioel 2:28). La momentul Cinzecimii, profeția lui Ioel a fost împlinită și Duhul Sfânt s-a revărsat peste întreaga biserică (v. Faptele Apostolilor 2:14-21). Duhul Sfânt n-a fost limitat la câteva persoane, ci El a fost revărsat și locuiește în toți credincioșii.

Imaginea bisericii în Noul Testament este aceea a unei organizații împluternicită prin Dumnezeu Duhul Sfânt. Conform doctrinei bisericii din Noul Testament, fiecare persoană care se află în trupul lui Hristos a fost făcută capabilă și a primit puterea prin Duhul Sfânt să fie gata de bătaie – ca să fie parte a misiunii pe care Dumnezeu a dat-o bisericii Sale. A privi la biserică și a o vedea ca o organizație unde lucrarea este făcută doar de către predicatori înseamnă să ratăm complet ideea. Sarcina primordială a lucrătorilor bisericii este aceea de a-i echipa pe sfinți – adică pe soldați, pe membrii bisericii. Lucrarea bisericii aparține poporului lui Dumnezeu, care a primit daruri la nivel individual, prin Duhul Sfânt, ca să o îplinească.

Capitolul 4

EVANGHELIZAREA SISTEMATICĂ

Mulți creștini își petrec întregile vieți fără a fi folosiți de Dumnezeu ca instrument și mijloc omenesc prin care o persoană să vină la Hristos. Chiar dacă, pentru mine, chemarea mea nu este cea de evanghelist, a vedea o altă ființă omenească venind la Hristos este cea mai împlinitoare experiență de lucrare de care am parte vreodată.

Am fost cândva angajat de o biserică să mă ocup de lucrarea de teologie, ceea ce înseamnă că slujba mea era aceea de a aduce învățătură. De asemenea, ei au adăugat la descrierea slujirii mele sintagma „slujitor cu evanghelizarea”. Am spus atunci că nu știu nimic despre evanghelizare, așa că m-au trimis la un seminar unde să fiu învățat pe tema evanghelizării.

Predicatorul care conducea seminarul a vorbit despre cum să memorezi o schiță, cum să folosești întrebări cheie pentru a încuraja o discuție, și cum să folosești un model pentru ca evanghelizarea să decurgă bine. Ideea din spatele metodei pe care el o folosea era aceea de a ne concentra pe chestiunea finală a răscumpărării individuale a acelei persoane – Cum poate să fie justificată acea persoană înaintea lui Dumnezeu? Majoritatea oamenilor pot spune

că ei au trăit o viață bună, căci foarte puțini vor afirma că au fost justificați doar prin credință și doar în Hristos.

Metode ca acestea au multe avantaje pentru care pot fi recomandate. Ele sunt ușor de înțeles și creează cadrul ca oamenii să se implice în discuții despre creștinism, chiar dacă trebuie acordată atenție ca nu cumva să ajungem să citim acea schiță mai degrabă mecanic, în loc să ne implicăm într-o discuție concretă cu acea persoană.

În esență, evanghelizarea are de-a face mai puțin cu metoda pe care cineva o folosește, și mai mult cu mesajul propovăduit. Țineți minte că evanghelizarea reprezintă propovăduirea Evangheliei – prezentarea istoriei răscumpărării, anunțarea veștii bune. Unii se tem că ei nu știu suficiente lucruri pentru a face evanghelizare. Eu le răspund acestora „atunci spuneți-le oamenilor ceea ce știți”. Lăsați apărarea adevărului pe mâna apologetilor, și rămâneți la propovăduirea mesajului simplu al Evangheliei. Oricine are abilitatea de a vorbi despre trei sau patru principii simple poate deveni un evanghelist eficient. Acesta este domeniul în care programele de instruire în evanghelizare pot fi de mare ajutor.

Cartea Faptelor Apostolilor ne vorbește despre Ștefan, primul martir creștin. El este omorât cu pietre, potrivit relatării din capitolul 7, și imediat după aceea izbucnește o persecuție groaznică la adresa bisericii. Totul părea ca și cum sfârșitul bisericii proaspăt născută era aproape. Totuși, imediat după aceea, citim următoarele lucruri:

„Saul se învoise la uciderea lui Ștefan. În ziua aceea, s-a pornit o mare prigonire împotriva Bisericii din Ierusalim. Și toți,

afară de apostoli, s-au împrăștiat prin părțile Iudeii și ale Samariei. Niște oameni temători de Dumnezeu au îngropat pe Ștefan, și l-au jelit cu mare tânguire. Saul de partea lui, făcea prăpăd în Biserică; intra prin case, lua cu sila pe bărbați și pe femei, și-i arunca în temniță. Cei ce se împrăștiaseră, mergeau din loc în loc, și propovăduiau Cuvântul” (Faptele Apostolilor 8:1-4).

Cum a ajuns biserica primară de la 12 oameni la o întreagă armată? Apoi la o întreagă națiune? Apoi la un întreg imperiu, ajungând în final să manifeste cea mai puternică influență culturală în civilizația occidentală? Secretul se găsește acolo, în ultimul verset: „Cei ce se împrăștiaseră, mergeau din loc în loc, și propovăduiau Cuvântul.”

Cine au fost cei care s-au răspândit în toate părțile? A avut loc o persecuție puternică împotriva bisericii din Ierusalim, și membrii ei au fost răsfirați în toate părțile, în regiunile din Iudeea și Samaria – toți, cu excepția apostolilor. Cei care au determinat această expansiune enormă a bisericii primare au fost credincioșii de rând.

Există oare vreo structură în cartea Faptelor Apostolilor care a ajutat la răspândirea Evangheliei? Da - vedem din primul capitol al Faptelor Apostolilor că trimiterea a fost dată bisericii primare de către Isus: „voi veți primi o putere, când Se va pogori Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria, și până la marginile pământului” (Faptele Apostolilor 1:8). Această descriere urmează modelul Marii Trimiteri.

Apostolii și primii credincioși au fost de asemenea trimiși să facă un anunț specific. Atunci când analizăm predicarea care se găsește în cartea Faptelor Apostolilor, vedem în mod repetat ceea ce teologii denumesc *kerigma*, sau *propovăduirea*, care este

același mesaj din fiecare predică. Acest mesaj constă din realitățile de bază ale morții, învierii și înălțării lui Hristos. Apoi, în plus față de *kerigma*, găsim în Noul Testament apariția a ceea ce a fost denumit *didachē* sau „învățătura”, care s-a adăugat propovăduirii inițiale a lucrării mântuitoare a lui Hristos.

Organizarea bisericii a funcționat în mod uzual în felul următor: creștinii s-au răspândit și au propovăduit Evanghelia. Alți oameni au răspuns la Evanghelie, au fost botezați și au fost imediat învățați conținutul *didachē*. Acest lucru era asemănător cu ceea ce noi am putea spune astăzi despre cateheză sau despre asimilarea învățăturilor esențiale ale bisericii. Noii credincioși învață astfel care sunt elementele esențiale ale lucrării lui Dumnezeu în lume, de la creație, la viețile lui Avraam, Isaac și Iacov, și până la lucrarea sa curentă prin Isus Hristos și Duhul Sfânt. Biserica nu a încercat să aștepte până când lumea să fie învățată despre iudaism sau chiar întreaga teologie a creștinismului pentru ca abia apoi să cheme lumea la dedicare față de Hristos.

Învățătura este foarte importantă. Totuși, general vorbind, ea este cel mai bine acceptată *după ce* o persoană a răspuns la Evanghelie. Noi nu putem să îi aducem pe oameni în Împărăția lui Dumnezeu prin educație. Educația este ceva care are loc după convertire. Așadar, biserica Noului Testament a fost mobilizată, a primit putere, și a avut viziunea de a ieși în lume, într-un mod simplu, pentru a prezenta Evanghelia, însoțind-o de învățătură. Eu denumesc această abordare „evangelizare sistematică”.

La biserica unde am slujit anterior, am început să-i vizităm pe oameni în casele lor cu scopul de a-i evangeliza. Atunci când ne-am prezentat ca reprezentanți ai bisericii prezbiteriene, răspunsurile și prezumțiile inițiale ale gazdelor noastre erau că noi

am fi venit după bani sau ca să-i invităm să fie membri în biserică. Acest ultim aspect fusese singurul motiv pentru care presbiterienii îi vizitaseră până atunci. De aceea, noi le-am spus: „Nu suntem aici ca să vă cerem vreun angajament formal. Nu suntem aici nici măcar ca să vă cerem să alăturați bisericii noastre. Suntem aici ca să vă vorbim despre Hristos”. Aceste afirmații i-au șocat.

Această abordare era sistematică, mobilizată și programată. Uneori, ea părea mecanică și lipsită de inspirație. Totuși, noi am mers în casele oamenilor, săptămână de săptămână, vreme de un an și jumătate. Ne întâlneam inițial la biserică, apoi mergeam împreună în echipe și, înainte să plecăm, îngenuncheam și ne rugam pentru fiecare persoană care mergea în acea comunitate. Ei știau că biserica se află în spatele lor în această misiune. În final, ne întâlneam și explicam Evanghelia multor persoane cu care nu ne-am fi întâlnit niciodată dacă am fi folosit o abordare mai puțin sistematică.

Capitolul 5

BAZA BIBLICĂ A MISIUNII

În decursul anilor 1960, anumiți teologi au ajuns să creadă că în Noul Testament ar exista o tensiune sau conflict între Dumnezeu Tatăl și Dumnezeu Fiul. Potrivit gândirii lor, Dumnezeu Tatăl este portretizat ca o zeitate mânioasă, pentru care nu există decât mânie față de această lume. El Își propunea să facă dreptate prin pedepsirea întregii omenirii. Spre deosebire, Dumnezeu Fiul, care este caracterizat de un spirit mult mai pronunțat de compasiune, îndurare și dragoste, apare pe scena istoriei pentru a-L convinge pe Tatăl să-i scutească pe câțiva dintre acești oameni ticăloși și să-L determine pe Tatăl să îi răscumpe pe aceia pentru care Hristos și-a dat viața.

Totuși, această perspectivă este lipsită de suport biblic. Până și o lectură obișnuită a Scripturii demonstrează că Isus a văzut misiunea și chemarea Sa ca una care *împlinește* dorința Tatălui. Hrana și băutura Lui au fost să facă voia Tatălui. Isus a venit în lume pentru că a fost trimis în lume de către Tatăl. Tatăl a fost Cel care a venit cu ideea de a o răscumpăra și de a acționa pe baza preocupării și dragostei Lui pentru lume. De aceea, El a trecut la acțiune: Și-a trimis singurul Său Fiu. Orice altfel de

gândire ar fi, de la bun început, o subminare a însăși misiunii bisericii.

Baza biblică a lucrării de misiune începe cu lucrarea lui Dumnezeu de trimitere a Fiului Său spre răscumpărarea noastră. Aproape fiecare biserică locală are o parte a bugetului ei destinat lucrării de misiune. Majoritatea creștinilor au o anumită idee legată de ce înseamnă misiunea, dar *baza* acelei misiuni poate să nu fie la fel de clară.

Ce este misiunea și care este temelia misiunii bisericii? Cuvântul *misiune* provine din verbul latin *missio*, care înseamnă „a trimite”. Așadar, misiunea are literalmente de-a face cu trimiterea. În Scriptură, constatăm că verbul *a trimite* este folosit în mod repetat, într-o multitudine de modalități. Există însă un sens potrivit căruia întreaga viață a bisericii și întreaga experiență a creștinului sunt în esență înrădăcinate într-un fel de trimitere care este bazată pe autoritatea și acțiunea lui Dumnezeu Însuși.

Dumnezeu este Cel care instituie, sfințește și mandatează misiunea bisericii. Unul dintre cele mai faimoase versete din Biblie vorbește despre această misiune: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:16). Mulți oameni cunosc acest verset, dar oare câți îl cunosc și pe următorul? „Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El” (v. 17). Motivul care stă în spatele acțiunii divine a răscumpărării, cristalizat în Ioan 3:16, ține de acțiunea lui Dumnezeu manifestată prin trimiterea Fiului Său în lume. Scopul nu a fost negativ, ci pozitiv. Dumnezeu nu L-a trimis pe Fiul cu scopul judecății, ci cu

misiunea răscumpărării. Versetul 34 descoperă mai mult această fațetă a misiunii: „Căci Acela, pe care L-a trimis Dumnezeu, vorbește cuvintele lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu nu-i dă Duhul cu măsură”. Cine este Acela pe care Dumnezeu L-a trimis? Este Isus Hristos, și El a fost trimis să propovăduiască cuvintele lui Dumnezeu și I-a fost dat Duhul Sfânt fără măsură.

De asemenea, în rugăciunea Sa de Mare Preot, Isus vorbește despre propovăduirea cuvintelor lui Dumnezeu și despre faptul că fusese trimis de către Tatăl: „Căci le-am dat cuvintele, pe care Mi le-ai dat Tu. Ei le-au primit, și au cunoscut cu adevărat că de la Tine am ieșit, și au crezut că Tu M-ai trimis” (Ioan 17:8). Continuând să se roage pentru ucenici, El spune: „Cum M-ai trimis Tu pe Mine în lume, așa i-am trimis și Eu pe ei în lume” (v. 18). Vedem aici baza misiunii bisericii. Dumnezeu L-a trimis pe Hristos, iar Hristos trimite biserica. Temelia biblică a misiunii este Cuvântul lui Dumnezeu proclamat cu autoritate divină, este mandatul lui Hristos.

Noi trăim într-o vreme în care societatea seculară și multe autorități ecleziale resping întreg conceptul misiunii mondiale. Unii pretind că vremea activității misionare mondiale s-a încheiat. Un argument oferit în sprijinul acestei pretenții este că misiunea nu este doar inutilă, ci reprezintă o forță distructivă la adresa acestei lumi. Acuzația este că misiunea globală n-a fost altceva decât o platformă pentru imperialism și pentru exploatarea națiunilor subdezvoltate de către popoarele industrializate. Există, de asemenea, considerații sociologice care spun că civilizația exercită o influență corupătoare asupra nativilor inocenți care, altfel, ar fi avut posibilitatea să trăiască o viață pașnică în lipsa problemelor lumii occidentale, probleme care sunt introduse, cum s-ar spune, pe sub ușă, de către misionari.

Evident, acestea sunt chestiuni ilogice și nesuținute de dovezi. Misiunea modernă furnizează resurse medicale, educaționale și economice prețioase, dincolo de lucrarea importantă a predicării Evangheliei. Din nefericire, numărul misionarilor din teren continuă să scadă, întrucât o parte importantă a bisericii nu mai crede că este necesar să împlinească mandatul lui Hristos de a duce Evanghelia până la capătul lumii.

Totuși, misiunea lui Dumnezeu a fost dintotdeauna una a trimiterii. Dumnezeu i-a vorbit lui Avram în Caldeea și l-a trimis într-un ținut nou, unde avea să fie părintele unei mari națiuni. El a venit la Moise în mijlocul pustiului din Madian și l-a trimis la faraon cu mesajul „lasă-Mi poporul să plece”. Dumnezeu Și-a scos copiii din Egipt și i-a trimis în țara promisă. Când aceștia au fost neascultători față de legământul pe care Dumnezeu l-a făcut cu ei, El a trimis profeți care să-i avertizeze. Când nici acest lucru nu i-a făcut să se întoarcă, El Și-a trimis Fiul.

Cuvântul *apostol* are sensul de „trimis”. În vremea Noului Testament, apostol era cineva care purta autoritatea de a vorbi în numele celui care l-a trimis. În Noul Testament, primul apostol este Hristos Însuși, Cel trimis de către Tatăl. Apoi, Tatăl și Fiul au trimis Duhul Sfânt. După aceea, Duhul a fost turnat asupra bisericii, iar biserica a fost trimisă pentru a finaliza lucrarea lui Hristos în întreaga lume – la orice limbă, orice popor și orice seminție.

În Romani 10, Pavel ridică o serie de întrebări care vorbesc direct despre responsabilitatea noastră. După ce a afirmat că „oricine va chema Numele Domnului, va fi mântuit” (v. 13), el întreabă:

„Dar cum vor chema pe Acela în care n-au crezut? Și cum vor crede în Acela, despre care n-au auzit? Și cum vor auzi despre

El fără propovăduitor? Și cum vor propovădui, dacă nu sunt trimiși? După cum este scris: „Cât de frumoase sunt picioarele celor ce vestesc pacea, ale celor ce vestesc Evanghelia!” (v. 14-15).

Nimeni nu cheamă Numele lui Hristos pentru a fi mântuit dacă nu crede în El. Pavel pune punctul pe i în ce privește provocarea și responsabilitatea bisericii: ea este aceea de a trimite, așa încât oamenii să audă despre Hristos, și auzind, să creadă și să fie mântuiți.

Când se încheie mandatul misionar? Când este împlinit, iar mandatul lui Hristos s-a încheiat, fiind dat acum bisericii. Dacă cineva se ridică în întâlnirea bisericii și spune că epoca misiunii s-a încheiat, împotrivește-te cu toată puterea acelei persoane, întrucât ea nu promovează nimic altceva decât trădarea Domnului bisericii. Este datoria bisericii de a împlini Marea Trimitere, de a trimite vestitori ai Evangheliei în toată lumea. Aceasta înseamnă misiunea.

Capitolul 6

CĂUTAREA CELOR PIERDUȚI

Într-o zi, pe când locuiam în Pennsylvania, câinele nostru a fugit de-acasă. Întrucât îl îndrăgeam mult, n-am rămas nepăsător. L-am căutat prin împrejurimi, apoi m-am urcat în mașină și am plecat în căutarea lui într-o arie ceva mai mare. A trebuit să merg prin toate împrejurimile din zona Ligonier Valley Study Center, adică într-o zonă montană ceva mai izolată. Această zonă nu este una asemănătoare unei suburbii, în care deschizi fereastră și poți privi în casa vecinului tău. Multe locuințe sunt amplasate pe terenuri de câte 5, 25 sau chiar 50 ha. Casele sunt separate una de cealaltă de distanțe destul de mari. Uneori nici nu știam cine locuiește la capătul străzii.

În acea zonă existau două feluri de oameni. Unii erau foarte bogați, și se foloseau de zonă ca de o stațiune pentru petrecerea vacanțelor de vară. Un alt tip de oameni erau cei disperat de săraci, denumiți chiar „oamenii munților Apalași”. Aceștia trăiau literalmente cot la cot cu cei extravagant de bogați. Pe când îmi căutam câinele, am ajuns să trec pe niște străzi și drumuri pe care nu călătorisem niciodată până atunci. Impresia care mi-a rămas din acea călătorie survine de la capătul unui

drum, când, după mai puțin de 300 m, am dat peste un loc pe lângă care trecusem probabil de 1000 de ori.

Nici nu-mi imaginasem că acolo era capătul aceluia drum, dar nu-mi venea să cred ce am văzut când am ajuns la capăt. Era ca și cum pășisem într-un alt secol sau într-o altă lume – o lume de o sărăcie lucie. Am văzut acolo oameni trăind fără hrană, fără adăpost adecvat și fără haine suficiente. Era evident că erau șomeri și că de-abia își duceau viața. Nici nu îmi imaginasem că acei oameni trăiau acolo și totuși casele lor erau situate la mai puțin de 1 km de locuința mea. Trăisem acolo vreme de 8 sau 9 ani fără a conștientiza că acești săraci trăiau peste drum de mine.

Nouă ne este atât de ușor să ne izolăm, nu conștient și nici cu răutate, și totuși să trecem de cealaltă parte rămânând indiferenți sau inconștienți de durerea și deznădejdea spirituală din jurul nostru. Nu așa au stat lucrurile cu Isus. El i-a căutat pe cei îndurerăți. A căutat oamenii pierduți. Acela a fost primul pas în a-i răscumpăra.

Isus și-a câștigat o reputație de a se asocia cu cei care erau considerați respinși de societate. Paria, cei nedoriți, cei imposibil de iubit de către societatea ebraică – toți aceștia se adunau în jurul lui Isus. Acest lucru îi tulbura pe farisei și pe cărturari, pe oamenii deosebiți și pe preoții acelor vremuri. Ei își însușiseră o tradiție care îi învăța mântuirea prin segregare: ține-te departe de oricine este implicat în păcat; iată felul în care te poți asigura de răscumpărarea ta. Izolarea de cei păcătoși era parte din filozofia lor.

Isus a venit și a confruntat acea tradiție prin a se asocia în mod deschis cu paria acelei societăți.

Într-una dintre aceste ocazii, fariseii au început să cârtească și să se plângă de tovarășii lui Isus. Drept răspuns, Isus le spune o serie de pilde, prima dintre acestea fiind următoarea:

„Care om dintre voi, dacă are o sută de oi, și pierde pe una din ele, nu lasă pe celelalte nouăzeci și nouă pe islaz, și se duce după cea pierdută, până când o găsește? După ce a găsit-o, o pune cu bucurie pe umeri; și, când se întoarce acasă, cheamă pe prietenii și vecinii săi, și le zice: ‚Bucurați-vă împreună cu mine, căci mi-am găsit oaia care era pierdută’. Tot așa, vă spun că va fi mai multă bucurie în cer pentru un singur păcătos care se pocăiește, decât pentru nouăzeci și nouă de oameni neprihăniți care n-au nevoie de pocăință” (Luca 15:4-7).

Această pildă este denumită „pilda oii pierdute”. Există unii oameni care cred că astăzi nimeni nu mai este pierdut. Ei resping întreg conceptul biblic al omului pierdut. Există oameni care sunt universalisti, care cred că toți vor merge automat în cer, căci justificarea nu este prin credință sau fapte, ci pur și simplu prin moarte – fiindcă nimeni nu este pierdut cu adevărat. Apoi există cei care spun că, dacă li s-ar da suficient timp, oamenii pierduți și-ar regăsi în final calea înapoi. De aceea, trebuie să-i lăsăm în pace.

Totuși, dacă nimeni nu este pierdut, sau dacă oamenii și-ar putea găsi calea înapoi de unii singuri, atunci misiunea lui Hristos a fost o pierdere de timp. Tot așa, ispășirea făcută de Hristos nu era necesară. Acest lucru aruncă în derizoriu întreaga misiune a lui Isus Însuși.

Isus Și-a definit misiunea prin a spune: „Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut” (Luca 19:10). El nu a spus pur și simplu că a venit să-i *mântuiască* pe cei pierduți, ci

că a venit să-i *caute* și să-i mântuiască. Altfel spus, înainte ca cei pierduți să poată fi răscumparați, ei trebuie să fie găsiți.

Găsirea celor pierduți este lucrul care face necesară străduința în lucrarea de misiune. Este ușor să ne amăgim imaginându-ne că nimeni nu este pierdut, iar o modalitate în care facem acest lucru este să ne distanțăm de căutare – adică să ne asigurăm că rămânem neinformați cu privire la nevoile celor pierduți, izolându-ne de a cunoaște ce se petrece cu adevărat în lume. De exemplu, nu facem nimic neobișnuit pentru a înțelege și învăța ceva despre toți acei oameni care sunt înfomețați în această lume. Atunci când suntem confrunțați cu această realitate, conștiințele noastre sunt străpunse și devenim constrânși la acțiune. Cu toate acestea, noi nu facem acest lucru din proprie inițiativă. Noi credem că sunt suficiente probleme în viețile noastre, la ce să mai căutăm problemele din viețile altora?

Când eram copil, era un lucru normal ca doctorul să ne viziteze acasă. În fiecare zi, el avea să treacă cu mașina prin comunitate și să-i viziteze pe copii, pe bătrâni și pe oricine era bolnav. Astăzi, dacă ești bolnav, doctorul nu mai vine să te vadă, va trebui să te duci tu să îl vizitezi. Din nefericire, multe biserici funcționează în același fel, deschid o fereastră și îi invită pe oameni să le viziteze.

Totuși, Isus n-a avut o clădire. El n-a așteptat dincolo de ușile închise ca oamenii să vină și să Îl vadă. Misiunea Lui a fost o misiune în mijlocul oamenilor. El a mers acolo unde existau oameni. Asta înseamnă misiunea. Misiunea lui Hristos a fost o misiune de căutare a celor îndurerați și a celor pierduți.

Cea de-a doua pildă pe care Isus o spune fariseilor este următoarea:

„Sau care femeie, dacă are zece lei de argint, și pierde unul din ei, nu aprinde o lumină, nu mătură casa, și nu caută cu băgare de seamă până când îl găsește? După ce l-a găsit, cheamă pe prietenele și vecinele ei, și zice: ‚Bucurați-vă împreună cu mine, căci am găsit leul, pe care-l pierdusem’. Tot așa, vă spun că este bucurie înaintea îngerilor lui Dumnezeu pentru un singur păcătos care se pocăiește” (v. 8-10).

Se poate ca aceasta să fi fost singura situație când femeia aceea și-a măturat casa peste tot. Ea pierduse ceva, și avea să întoarcă totul pe dos pentru a găsi acea parte importantă a averii ei. Ea pierduse o monedă, dar n-a stat nepăsătoare, spunându-și „asta este, mai am încă nouă”. Ea ar fi fost în stare să mute cerul și pământul pentru a găsi acea monedă.

Ai pierdut vreodată ceva valoros și important pentru tine? Dacă da, înseamnă că ai trăit ceva din acea panică interioară despre care se vorbește aici. Îmi amintesc de vremea când locuiam în casa unui prieten, care plecase în Olanda pentru a-și finaliza studiile doctorale. Înainte de a pleca Olanda, mi-a dat o cheie de la seiful său de la bancă și mi-a spus: „Dacă intervine vreodată o urgență, te voi contacta. Am niște bani puși deoparte în acest seif. Dacă intervine ceva, tot ce trebuie să faci este să iei acea cheie, să mergi la bancă, să deschizi seiful, și să-mi trimiți banii”.

Au trecut mai multe luni, după care am primit un mesaj urgent spunându-mi că avea nevoie disperată de bani. M-am dus imediat la biroul meu, unde știam că pusesem cheia, am deschis sertarul din partea centrală, m-am uitat în el, dar cheia dispăruse. N-aveam nicio idee unde putea fi. Am căutat panicat prin toată casa. Pur și simplu nu puteam să o găsesc. Am mers la bancă și am explicat situația. Aceștia mi-au spus, „Ne pare rău, fără acea cheie, nu vi se permite să intrați și să deschideți seiful”.

Le-am explicat apoi elevilor din clasa mea în ce situație mă aflam. Am rugat ca întreaga clasă să vină acasă, și pur și simplu au întors casa pe dos. Am ridicat până și covoarele. Am trecut prin toate rufe, inclusiv cele de iarnă. Am scos toate sertarele. Am scuturat toate perdelele. Am trecut sistematic prin fiecare centimetru pătrat al acelei case.

În final, după o căutare îndelungată, am găsit acea cheie. Când am găsit-o, am izbucnit de bucurie. Jucam de veselie, țopăind înapoi și încolo, și mă gândeam apoi la cât de tare mă bucuram pentru că am găsit o banală cheie. La fel m-am bucurat și când mi-am găsit câinele pierdut. Dar știți ce face Cerul când o persoană pierdută este găsită? Există mai multe bucurie în cer pentru un singur păcătos care se pocăiește decât pentru 99 de oameni neprihăniți care n-au nevoie de pocăință.

Eu mă bucur când îmi găsesc câinele pierdut. M-am bucurat când am găsit acea cheie pierdută. Mă bucur când găsesc niște bani pe care i-am crezut pierduți. Totuși, Cerul dă o petrecere cu mult mai mare când un om pierdut este găsit. Suntem întotdeauna gata să căutăm chei, să căutăm monezi, să căutăm oi. De ce n-am căuta mai degrabă oameni?

Dacă te-ai rătăcit vreodată în pădure, poți ști ce sentiment înfricoșător este acela. Este ușor să o iei pe o cale, apoi pe alta, și-apoi dintr-o dată, toate semnele devin asemănătoare și ajungi dezorientat. Poți începe să te îndepărtezi de punctul pe care îl recunoști, pătrunzând tot mai adânc în pădure, fără să conștientizezi ce faci. Atunci când realizezi că ești pierdut, gândul acela poate fi înfricoșător. Totuși, mai înfricoșător decât asta este că unii oameni sunt pierduți și nici măcar nu cunosc acest lucru.

Una dintre ilustrațiile mele favorite în sprijinul acestei idei provine din piesa *Alice în țara minunilor*. Alice mergea pe un drum și nu știa încotro se îndreaptă. Ajunge la un moment dat la o intersecție, și nu știe pe ce cale să o ia. Ea este paralizată de indecizie, stând așezată la umbra copacului, pe ramura căruia s-a suit o pisică ce torcea nepăsătoare. Alice își ia un pic de curaj văzând acea pisică, și o întreabă: „Pe ce cale să o iau?”

„Ei bine, depinde”, zise pisica, „unde vrei să ajungi...”

„Nu știu”, spuse Alice.

Pisica îi răspunse zâmbind, „Atunci nu contează pe ce cale o iei.”

Mulți oameni trăiesc în felul acesta. Ei n-au nici cea mai vagă idee unde se află și nici încotro merg. Viețile lor constau într-o rătăcire fără scop, fără sens. Una este să fii pierdut, și cu totul altceva este să fii pierdut și să nici nu știi asta. Atunci când o persoană se află în acea stare, este inevitabil ca ea să nu experimenteze o criză și să nu conștientizeze că n-are nici cea mai vagă idee unde se află și cum a ajuns acolo.

Dumnezeu face o prioritate din a căuta oameni ca aceștia. După ce a vorbit despre moneda pierdută și despre oaia pierdută, Isus își îndreaptă atenția către oameni. Pilda Fiului Risipitor (Luca 15:11-32) este o poveste cunoscută, dar este vital să ne concentrăm atenția pe ceea ce este cu adevărat important în ea: nu fiul pierdut, ci tatăl și bucuria lui cea mare la vederea pocăinței și întoarcerii fiului. Când tatăl își vede fiul de departe, el aleargă înaintea acestuia și îl îmbrățișează, taie vițelul cel îngrășat, îi dă un inel în deget, și îl îmbracă cu o haină de cinste. Așa cum îi spune fratelui mai mare, „trebuia să ne veselim și să

ne bucurăm, pentru că acest frate al tău era mort, și a înviat, era pierdut și a fost găsit” (v. 32).

Această pildă ne vorbește despre cum este Dumnezeu. El aleargă după cei pierduți, și se bucură când fiecare persoană este răscumpărată.

Aceasta este misiunea bisericii, și fiecare dintre noi avem o responsabilitate de a ne asigura că cei pierduți sunt căutați și găsiți. Noi nu avem de-a face cu monezi sau oi, și nu avem de căutat câini sau chei. Noi avem de-a face cu oameni pe care Hristos îi iubește. El Însuși a spus asta.

DESPRE AUTOR

Dr. R.C. Sproul este fondatorul și președintele Ligonier Ministries, o organizație internațională dedicată educației creștine și ucenicizării, situată în Orlando, Florida. De asemenea, el este și co-pastor al Saint Andrew's Chapel din Sanford, Florida, rector al Reformation Bible College și editor șef al revistei *Tabletalk*. Predicile sale pot fi auzite peste tot în lume prin intermediul programului de radio zilnic intitulat *Renewing Your Mind*.

În decursul carierei sale academice deosebite, Dr. Sproul a ajutat la instruirea bărbaților pentru lucrarea pastorală în calitate de profesor la diferite seminarii teologice.

El este autorul a peste 100 de cărți, printre care *The Holiness of God*, *Chosen by God*, *The Invisible Hand*, *Faith Alone*, *Everyone's a Theologian*, *Truths We Confess*, *The Truth of The Cross* și *The Prayer of the Lord*. De asemenea, el slujește ca editor general al *Reformation Study Bible* și a scris numeroase cărți pentru copii, printre care *The Knight's Map*.